

sota el barret

EDUARD JENER
eduardjener@telefonica.net

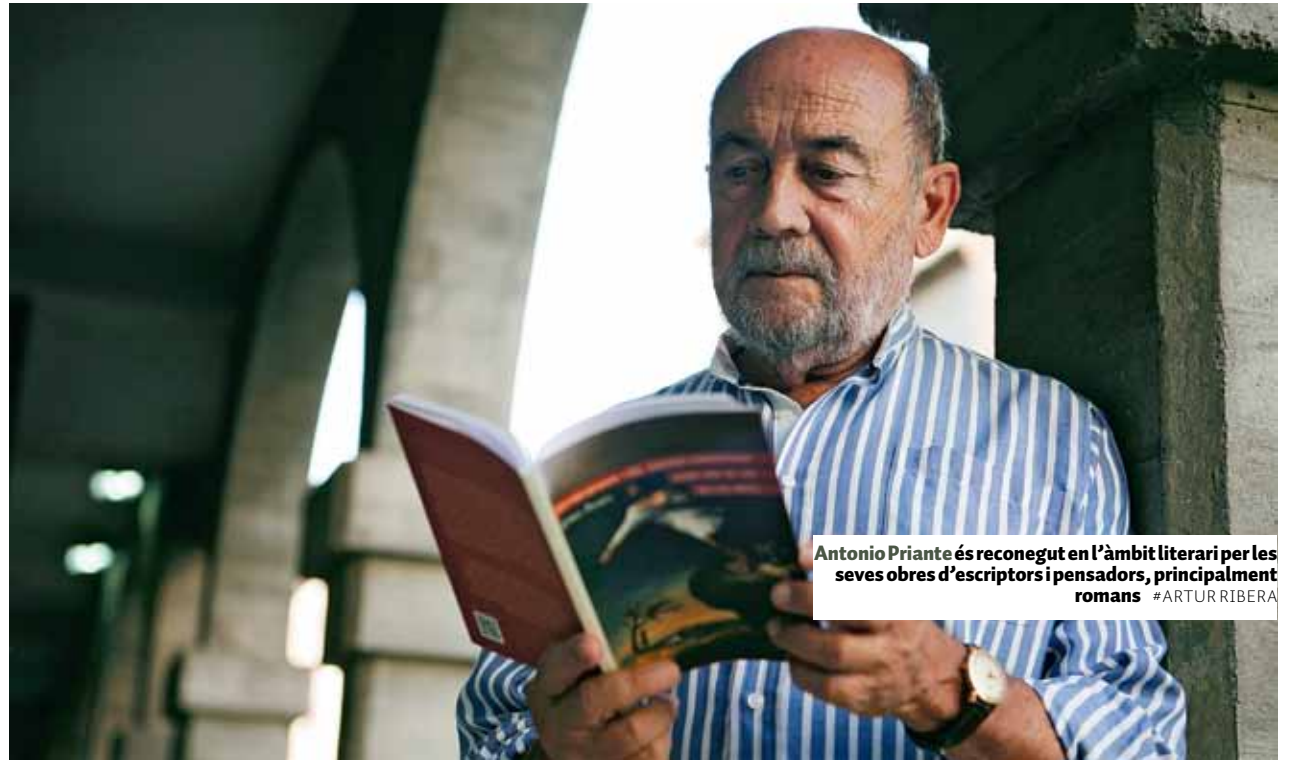
Present i futur

Camerata Sant Cugat ens presenta el seu concert de cloenda, corresponent al IX Curs Internacional de Cant Sant Cugat, a càrrec dels alumnes assistents al curs i l'actuació especial de la mezzosoprano Anna Tobella. Vint són els cantants que ofereixen la seva peça escollida al públic assistent, acompanyats per quatre pianistes: Lluís Avendaño, Josep Buforn, Elena Kolesnikova i Manel Ruiz. Hi ha, com és lògic, diferents nivells en els participants, però la qualitat és, en general, molt acceptable. Una mica escombrant cap a casa deixeu-me parlar primer d'Anna Campmany i Laura Brasó, unes joves promeses de divuit i setze anys de Sant Cugat. La primera interpreta *O mio babbino caro* del *Gianni Schicchi*, de Puccini i la segona *Amarilli mia bella*, de Caccini, que donen constància de present i auguren un futur prometedor. Hi ha bellesa en les veus i una interpretació molt treballada que complau el públic. Després (i abans) la resta de les vint veus on, com sempre, hi ha més dones que homes. Una participació com aquesta és, avui, una demostració de l'enfortiment d'una feina dirigida per Xavier Baulies i un equip, també consolidat, que demana esforç i treball, i ofereix unes possibilitats per a la continuïtat d'aquesta tasca, que, a més a més de la seva pròpia vàlua, projecta el nom de la ciutat en l'àmbit de la lírica del país.

El primer premi del concert va ser atorgat molt merescudament pel selecte jurat a Sara Blanch. Una soprano de veu neta, timbre agradable, domini de les agilitats i, sobretot, una capacitat innata per seduir el públic amb *Mein Herr Marquis* de *Die Fledermaus*, de Johann Strauss. Espectacular Olga Castellón, també premiada, que interpreta *Smania Implacabili* de *Così fan tutte*, de Mozart. Molt aconseguida la interpretació del baríton baix Juan Carlos Esteve en el paper de Dulcamara de *L'elisir d'amore*, de Donizetti, òpera treballada específicament durant el curs. Esteve té un registre ampli i homogeni, potència i domini de les pauses interpretatives. Suggestiva per la senzillesa d'exposició, timbre i tessitura equilibrats, Josefin Lidén que va interpretar l'ària *Der Hanne de Welche Labung Für die Sinne*, de Haydn. Cal destacar també Laura Obradors, una soprano quasi dramàtica, de timbre poderós, que va interpretar *Sì, mi chiamano Mimì*, de l'òpera *La Bohème*, de Puccini. Elegant, dominant l'escena, Laia Prat, cantant *Ah, t'ardai troppo...* *O luce di quest'anima*, de Donizetti en una demostració clara de qualitat i projecció. Hi ha altres veus correctes, algunes amb problemes evidents de comunicació. El cantant, sigui home o dona, ha de sortir a seduir el públic i no n'hi ha prou amb un timbre agradable, una potència considerable i un domini de la tessitura, sinó que l'espectador, individualment, ha de sentir que li estan cantant a ell/a directament.

Per tancar el concert, la mezzosoprano Anna Tobella, que ja havia actuat amb Camerata i que està fent una carrera ascendent en molt poc temps amb molts premis nacionals i internacionals, va interpretar *Di tanti palpiti* del *Tancredi*, de Rossini, amb una veu de timbre rotund i clar, per seguir amb *Parto na tu ben mio*, de *La clemenza di Tito*, de Mozart, emocionant, i tancar la seva participació amb la fresca *Canción de Paloma*, de *El barberillo de Lavapiés*, de Barbieri, que va brodar en forma i fons. Davant dels aplaudiments del públic, una propina magnífica: Anna Tobella i el premiat Juan Carlos Esteve ens regalen *Là ci darem la mano*, de *Don Giovanni*, de Mozart, un final feliç per un vespre complet. ●

Entrevistem Antonio Priante, escriptor

Antonio Priante és reconegut en l'àmbit literari per les seves obres d'escriptors i pensadors, principalment romans #ARTUR RIBERA

“Per suïcidar-se i acabar amb la vida cal valor”

Bernat Bella

bernat.bella@premsalocal.com

L'escriptor santcugatenc Antonio Priante acaba de publicar (Minobitia Textos) l'assaig *Del suïcidio considerado como una de las bellas artes*, una obra amb to d'humor que presenta la vida de tretze personatges de l'època romana, romàntica i més actual que tenen en comú el seu final: el suïcidí. Lucrècia, Sèneca, Larra o Salgari són alguns dels protagonistes de l'obra.

Ha trobat alguna característica comuna que expliqui el final suïcida dels tretze personatges?

No ho havia pensat mentre ho escrivia, però després vaig veure que tots els personatges tenen una cosa en comú: coherència absoluta entre els seus pensaments i la seva vida, actuen sempre en conseqüència amb els seus ideals. Per això molts acaben d'una manera tràgica, perquè la seva coherència no els deixa viure d'una manera diferent a la que ells creuen. No podien seguir amb la societat. És tot el contrari amb la persona que s'acomoda.

Un suïcida és una persona covarda o valenta?

Depèn de cada cas. Sèneca deia que és una decisió que s'ha de prendre sense precipitació ni covardia. Jo crec que es necessita molta valentia, fins i tot en els casos de malaltia en persones grans. Per suïcidar-se i acabar amb la vida es neces-

sita valor. A vegades sembla que sigui una cosa genètica, ja que l'actitud suïcida es repeteix sovint entre pares i fills.

Per què el suïcidí és un tema tabú?

És molt greu quan passa en una família però el fet que sigui tabú no s'acaba d'entendre. Hi ha teories com que al poder li interessa que la gent no se suïcidi perquè no tindria súbdits... La raó oficial és que és una cosa contagiosa que si es coneix i s'explica, es pot propagar l'actitud suïcida. Qui se suïcida, ja ho té al cap.

Hi ha diferències entre els suïcides de les diferents èpoques?

A l'edat romana el suïcida veia unes raons objectives i clares, i ho feia racionalment davant d'una amenaça o una situació molt adversa. En canvi, a l'època romàntica, la gent se suïcidava perquè veien que el món se'ls queia a sobre i prenen decisions més emocionals que racionals. A l'època romana eren suïcidis per obligació, dignitat... però el suïcidí per amor no existia fins al romanticisme. En l'actualitat no hi ha una línia general, sinó que cada cas és un món.

Com decideix tractar un tema com el suïcidí?

He escrit diverses novel·les amb escriptors d'altres èpoques com a protagonistes (Ciceró, Catul, Schopenhauer i Larra). Eren obres on el personatge parlava d'ell mateix. Ara se'm va acudir presentar tretze personatges, la majoria escriptors, vistos des de fora. Són recorreguts de la seva vida i la seva manera de ser. Vaig escollir aquests tretze personatges sense cap motiu en particular i el tema del suïcidí va anar apareixent sobre la marxa. ●

Escriptor.

Antonio Priante sempre s'ha sentit atret pel món de la literatura encara que no va ser fins a principis dels noranta quan va publicar la seva primera novel·la. Poc conegut pel públic en general, en els sectors literaris es reconeix Priante com un dels escriptors que més ha aprofundit en la vida de determinats personatges com Catul, Ciceró, Larra i Schopenhauer. És col·laborador del DIARI DE SANT CUGAT.